

Στροφή στο παρελθόν: Κατάθλιψη ή ανανέωση;

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους.

Φαίνεται πως κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί ότι το παρελθόν του ήταν άψογο, χωρίς λάθη και παραπατήματα. Γυρνώντας πίσω διαπιστώνουμε τις εκούσιες και ακούσιες αμαρτίες μας, τις επιπόλαιες ενέργειές μας, την άτσαλη ικανοποίηση των επιθυμιών μας.

Προσευχόμενος ο προφήτης Δαβίδ για το δικό του αμαρτωλό παρελθόν παρακαλεί τον Θεό: «αμαρτίας νεότητός μου και αγνοίας μου μη μνησθής» (Ψαλμ. 24,7). Τον παρακαλεί, δηλαδή, να ξεχάσει, να μη λογαριάζει τα αμαρτήματα που διέπραξε κατά τη νεότητά του, όπως και τα αμαρτήματα που έκαμε χωρίς να γνωρίζει ότι ήταν αμαρτήματα.

Η στροφή στο παρελθόν, η ανάμνηση των ενεργειών που δεν θα θέλαμε να γίνουν, και η εμμονή σε αυτό, μπορεί να προκαλέσει όχι μόνο δυνατόν πόνο, αλλά θλίψη και κατάθλιψη. Μπορεί, ακόμα, να οδηγήσει σε απόγνωση, αφού δεν μπορεί πιά να αλλάξει.

Η Εκκλησία του Χριστού, ως το ζωντανό Σώμα του Θεανθρώπου, διασώζει τον τρόπον οπού ο άνθρωπος μπορεί να αρχίσει μια νέα ζωή, αφήνοντας το παρελθόν ή μάλλον μεταποιώντας το και όχι καταπιέζοντάς το ψυχολογικά με το να «μην το σκέφτεται!».

Ο τρόπος αυτός βρίσκεται στη λέξη με το βαρύ περιεχόμενο: «Μετάνοια». Αν και φαίνεται να στρέφεται στο παρελθόν, εννοώντας τη μεταμέλεια για ό,τι κακό κάναμε, εντούτοις, όπως και η λέξη δηλώνει: μετά –νους, αλλάζω νου, αλλάζω νοοτροπία. Αυτό σημαίνει πως η μετάνοια ξεκινά από το παρελθόν ως έναυσμα, ως αφετηρία, αλλά βιώνεται στο τώρα ως νέα ζωή.

Αυτός που μετανοεί πραγματικά δεν βασανίζεται με τα «γιατί και πώς» έκαμε την αμαρτία και ενήργησε λανθασμένα, αλλά αφήνει το παρελθόν και ζει το παρόν με νέα αντίληψη για τον εαυτό του και τη ζωή. Έχει συνείδηση της αδυναμίας του και ξέρει ότι μόνο με τη χάρη του Θεού μπορεί να καταφέρει την όντως νέα ζωή.

Σε αυτή τη νέα κατάσταση της ύπαρξής του, ασφαλώς, παίζει σημαντικό ρόλο ο πνευματικός πατέρας τον οποίο εμπιστεύεται και δέχεται τον λόγο του ως να προέρχεται από τον Θεό. Αν, παρόλη την υπόδειξη του πνευματικού του, πώς να ζει για να ενεργοποιείται η μετάνοιά του, αυτός σκέφτεται και κρίνει με βάση την ψυχολογική και λογική αντίληψη τού εαυτού του, τότε η χάρη αδυνατεί να επισκιάσει.

Η μετάνοια, που κηρύσσει εξαρχής και μέχρι συντέλειας τού αιώνας η Εκκλησία, είναι ένα μεγάλο δώρο στον άνθρωπο: του ανανεώνει όλη την ύπαρξή, του χαρίζει ελπίδα και χαρά, τον κάνει να μη γερνά στην ψυχή και αυτό να επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό και το σώμα.

Η μετάνοια αν εκληφθεί μόνο ως μεταμέλεια για το κακό παρελθόν προκαλεί απογοήτευση. Αν θεωρηθεί ως απόφαση για νέα ζωή, μέσα στη χάρη του Θεού, προκαλεί ανανέωση, χαρά και απόλαυση τής κάθε μέρας ό,τι και να φέρει. Γιατί, με τη μετάνοια, πορεύεται προς την αιώνια μέρα, τη μέρα του Κυρίου που έχει, ως νικητής του θανάτου, τον τελευταίο λόγο.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>